

Prazniki po etiopsko

PISMO LAIŠKE MISIJONARKE POLONE DOMINIK

Praznično ozračje po etiopsko je vsekakor drugačno, kot ga poznamo v Evropi. Ne gre le za to, da so temperature tukaj precej višje, da novo leto in druge zunanje malenkosti praznujemo septembra. Gre predvsem za to, da je za redkokoga to »veseli december«.

Mogoče se sprašujete zakaj, saj je vojna na severu Etiopije, v pokrajini Tigray, vendar končana, kajne. Da, uradno je mir podpisan, a eritrejski vojaki so zasedli vasi, kraje in bivališča mnogih prebivalcev, ki zato še vedno živijo kot begunci v različnih zatočiščih po pokrajini. Po štirih letih še vedno živijo brez upanja na nekaj metrih pod kakšnim platnom ali v prostorih kakšne šole, odvisni od pomoči in miloščine. Šole so pred dobrim letom zasedli tudi učenci, ki si v želji po učenju in normalnem življenju razrede delijo z ljudmi, ki v istem razredu bivajo. To si je težko predstavljati. Nekateri razredi so razdeljeni na dva dela z rjuho: na eni strani učenci, na drugi begunci.

Kot veste, so bile šole v tej pokrajini tri leta zaprte, lani (šolsko leto 2023/24) pa so se učenci vrnili k pouku, čeprav so šole izredno osiromašene. Med vojno so ostale brez pohištva in ostalega materiala za poučevanje. Na podeželju imajo pouk kar zunaj pod kakšnim drevesom. Učenci so še vedno brez knjig, saj jih država ne zagotavlja. Učitelji pogosto niso plačani, saj ni sredstev in tako niso motivirani za poučevanje.

Ko smo klicali učence, da za naše botre prinesejo spričevalo, marsikomu ni uspelo dobiti spričevala, saj so šole dobesedno brez sredstev za osnovno administracijo. Marsikomu so kar lastnoročno napisali potrdilo, da se ot-

rok izobražuje. Zanimivo je tudi, kako so rešili težavo, da otroci tri leta niso obiskovali pouka. Tako, da so vsake tri mesece učence prepisali iz enega razreda v drugega. In tako bo marsikdo presenečen, ko bo videl, da je med zadnjim in letošnjim spričevalom razlika tudi do pet razredov. Težko je verjeti in razumeti, še težje razložiti. Najbolje je kar sprejeti. Tukaj se vse odvija drugače.

Tudi sicer stanje na povojnem področju ni nič kaj veselo, saj je bilo med vojno uničeno in izropano vse, kar prinaša upanje, napredek in boljše življenje. Mnoge tovarne, ustanove in organizacije, ki prispevajo k razvoju in dajejo možnosti preživetja, so nedejavne in ljudje dobesedno nimajo kje delati. Zato je seveda veliko revščine in bede. Mnoge družine so ostale brez očeta, ki je bil pred vojno tisti, ki je preživel družino.

Veliko je brezizhodnosti, ki mnoge vodi v bedo, pa tudi v kriminal, ki se je drastično povečal prav na tem področju in drugod po državi. Ljudje povedo, da se bodisi na mestnih ali podeželskih ulicah ne čutijo varne. V mestih je ogromno ropov, na odročnih cestah po državi pa tudi ugrabitve in sežigi. Sama rada hodim peš po mestu in sem se vedno počutila varno, v zadnjem času pa sem tudi sama priča poskusom kraje. Na srečo so bili le poskusi.

Žal izgleda, da je Etiopija vedno potrebna pomoči. Če jim ne zagodejo klimatske razmere s sušo, pa trpljenje povzroči politične razmere, zaradi katerih se vedno nekje bojujejo. Do predlani na severu v pokrajini Tigray, trenutno pa v pokrajinah Oromija in Amhara. Medijsko sicer manj odmevno, a nič manj tragično. V mnogih krajih v teh dveh

Revščina v Etiopiji je bila vedno realnost, a ljudje so bili vseeno vedno veseli in polni upanja in vere. Sedaj pa se čuti, vidi in sliši obup in strah pred prihodnostjo, pred vsakim novim dnevom.

pokrajinah ljudje živijo v strahu in vlada policijska ura. In tako so tudi v današnjem času ponekod zaprte šole kot v Kobu, kjer imajo uršulinke sirotišnico, ali v Dessieju.

Življenje in preživetje ogroža tudi več kot 100-odstotna inflacija v državi. Cene živil, najemnin in drugih osnovnih potrebščin so primerljive z evrop-

skimi, kar pa seveda ne velja za dohodke. Beračenje je v mestih nekaj najbolj normalnega. Na podeželju pa poteka življenje dobesedno enako kot pred sto ali več leti.

Medtem vlada krasi glavno mesto, gradi palače, postavlja ogromne osvetlitve po celem mestu, širi ceste in na ta račun ruši domove ubogih prebivalcev ter jih dobesedno postavlja na ulico. Če ne bi videla na lastne oči, ne bi verjela. Tudi moji otroci, s katerimi delam v *Bosco Children*, so žrtve te opresije in diktature. Ne le da zanje ni poskrbljeno, kot bi za otroke moralo biti, temveč jih pretepajo, preganjajo in zapirajo tudi na skritih kotičkih ulic Adis Abebe, kamor se zatečejo, da bi za kakšen trenutek zatisnili oči. Ko zjutraj pritečejo v naš center, njihovo veselje in radoživost premagata skoraj vse rane. Za nekatere poskrbimo občasno, ko pridejo, za »težje primere« pa skrbimo vsak dan, ki ga preživijo pri nas in uživajo zamujeno otroštvo.

Revščina v Etiopiji je bila vedno realnost, a ljudje so bili vseeno vedno veseli in polni upanja in vere. Sedaj pa se čuti, vidi in sliši obup in strah pred prihodnostjo, pred vsakim novim dnevom. Vse to nas le še bolj žene, da zagovarjamo revne in nedolžne množice, iščemo vedno nove poti, da jim pomagamo. Pogosto čutimo nemoč in majhnost, saj naša pomoč doseže tako majhen odstotek tistih, ki potrebujejo našo pomoč.

Foto: Osebni arhiv

A hkrati smo vedno hvaležni, da lahko storimo vsaj nekaj in da nas je veliko, ki se kljub vsem težkim razmeram trudimo, da bi pomagali še več.

Med drugim tudi predstavniki slovenske vlade, ki so nas 1. novembra obiskali, ko so prišli na odprtje slovenske ambasade v Adis Abebi. Ministrica za zunanje zadeve, gospa Tanja Fajon, nova veleposlanica Kristina Radej in njuni sodelavci so se s polnimi rokami daril kljub številnim obveznostim oglasili tudi pri nas v *Bosco Children* in neskončno osrečili ne le mene, temveč predvsem naše otroke. Veleposlanica je tudi sicer odločena, da bo veleposlaništvo doprinalo k razvoju v Etiopiji, začevši z uličnimi otroki in drugimi ranljivimi skupinami. Te dni se je oglasila pri nas in smo spregovorili o konkretnih možnostih.

Hvala vsem posameznikom za vsak košček pomoči, za vsako dobro misel in dejanje solidarnosti, ki delajo ta svet boljši. Preko Misijonskega središča smo letos prejeli res veliko donacij za hrano, šolanje otrok, otroška in športna igrala, vodo, misijonski avto in še kaj ... Vse to daje ljudem razloge za upanje tudi takrat, ko vse zgleda brezupno.

Želimo vam, da bi bil v letu 2025 tudi vaš svet doma lepši in boljši. Mi vas v novo leto spremljamo s svojimi molitvami in predvsem z globoko hvaležnostjo.

A hkrati smo vedno hvaležni, da lahko storimo vsaj nekaj in da nas je veliko, ki se kljub vsem težkim razmeram trudimo, da bi pomagali še več.